

GREEK ORTHODOX ARCHDIOCESE OF CANADA
ST. GEORGE'S GREEK ORTHODOX COMMUNITY OF TORONTO
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ESTABLISHED IN 1909

115 BOND STREET, TORONTO, ONTARIO M5B 1Y2

TEL: 416-977-3342

E-MAIL: office@stgeorgestoronto.org, WEB: www.stgeorgestoronto.org

Protopresbyter Triantafillos Porfiris

Ἐσύ καί ἡ οίκογένειά σου

Κάθε σπίτι εχει και το πρόβλημά του. Κάθε οίκογένεια εχει μιά ή και περισσότερες πηγές ταλαιπωρίας.

- Η κόρη μου στά 19 της αφησε τό σπίτι κι εφυγε. Ζει μέσα στήν άμαρτία. Και τό χειρότερο, δέν καταλαβαίνει τή θέση της, άλλα διαρκώς πιπιλίζει τήν καραμέλλα: "Δέν ζούμε στά χρόνια σας. Τώρα όλοι έτσι κάνουν. "Αλλαξαν οι καιροί. Δέν είμαι έγω μόνο. "Ολοι οι νέοι ανθρωποι σήμερα εχουν άπελευθερωθεί από τά ταμπού τά δικά σας". Και νά πείς πώς δέν τήν μεγάλωσα μέ φόβο Θεού; Νά πείς πώς δέν τής δίδαξα, από μικρό παιδί πού ήταν, τό δρόμο του Θεού; Τί φταίει δέν ξέρω. Πού εχουμε λαθέψει; Μέ αγάπη περίσσια έζησε μέσα στήν οίκογένεια. Ποιός μπορούσε νά προβλέψει τό άποτέλεσμα;

Αύτά και άλλα παρόμοια παράπονα βγαίνουν συχνά από μιά κομματιασμένη από τόν πόνο μητρική καρδιά, πού διαρκώς άναρρωτιέται ΓΙΑΤΙ; Κι' είναι τόσο συχνά π'άκούγονται τέτοιες κραυγές άπελπισίας.

-Δέν άντεχω άλλο. Χρόνια τώρα ό ανδρας μου ζει σέ μιά χαώδη άπιστία. Τίποτα δέν τόν συγκινεῖ. Τά κτυπήματα και τά ταρακουνήματα έρχονται τό ενα μετά τό άλλο, άλλα αύτος τόν χαβά του: "Αύτά όλα είναι συμπτώσεις. Δέν ύπάρχει Θεός και κουραφέξαλα. "Ολα στό μυαλό σου είναι. 'Εδω ό κόσμος πήγε στό φεγγάρι κι' έσύ ζεις μέ τίς ιστορίες τής γιαγιάς σου;" Σπαράζει ή καρδιά μου νά τόν βλέπω δυστυχισμένο, πνιγμένο στήν ύλική άπληστία, άνελπιδο και διαρκώς άνικανοποίητο, γεμάτο άκατάστατους και κακεντρεχείς λογισμούς. Μερικές φορές άπορω πώς μπορεί και ύποφέρει μιά τέτοια ζωή. Μιά ζωή χωρίς Χριστό, είναι μιά ζωή μέσα σ' ενα άραγιστο σκοτάδι. Μιά ζωή πού δέν ξέρεις ούτε άπό πού ήρθες, ούτε πού πηγαίνεις.

Μιά ζωή χωρίς νόημα, χωρίς ἔλπιδα, χωρίς πραγματικό στήριγμα. Μιά ζωή ἀπελπισίας... Τόν φουκαρά... Πόσα τοῦ ἔχω πεῖ... Πόσες φορές δέν ἔχω κλάψει στά γόνατα, παρακαλώντας τόν Κύριο νά τοῦ δώσει Φῶς... Κανένα σημεῖο ἀλλαγῆς!

"Ετσι ή ἀγάπη μιᾶς χριστιανῆς συζύγου, πού ζεῖ γιά χρόνια παρέα μέ τόν ἄπιστο σύζυγο, ξεφεύγει μέ πόνο ἐκφρασμένη. Κι' εἶναι ἀμέτρητες ἐτούτες οἱ κραυγές κι' ἀπό τίς δυό μεριές. Κι'ή πίκρα τοῦ πιστοῦ συζύγου εἶναι ἀκόμη πιό βαθειά, σάν βλέπει τή γυναίκα του βουτηγμένη ὡς τόν λαιμό στήν ἀπιστία καί στά γρανάζια τοῦ ὑλισμοῦ νά ξεμακραίνει ὅλο καί πιό πολύ ἀπ' τόν Χριστό!

Γονεῖς σπαράζουν γιά τήν κατάντια τῶν παιδιῶν τους. Κι' εἶναι τόσες οι παγίδες στήν ἐποχή πού ζοῦμε. Κατάχρηση ποτῶν. Ναρκωτικά. Ἡθική ἀσυδοσία. Παντελής ἔλλειψη ἡθικῶν φραγμῶν. Γυναίκες ἥ ἄνδρες κλαίνε γιά τόν ξεπεσμό τοῦ ἥ τῆς συζύγου. Ἡ ἀδελφή κλαίει γιά τόν ἀδελφό κι' ὁ ἀδελφός γιά τήν ἀδελφή. Ἀκόμη καί παιδιά ὑπάρχουν πού λυπούνται γιά τήν κατάντια κάποιας μάνας ἥ κάποιου πατέρα...

Κι' εἶναι οι πιστοί πού κλαίνε καί σπαράζουν. Κι' εἶναι αύτοί πού γνώρισαν τή ζωή μέ τόν Χριστό, πού νιώθουνε τήν ἀπελπισία νά τούς ζώνει. Ξέρουνε βλέπεις, ἀπό προσωπική τους πείρα, πώς ἀληθινή ζωή χωρίς Χριστό δέν ὑπάρχει! Πώς αἰώνια ζωή χωρίς Χριστό δέν νοεῖται! Πώς τό μόνο σίγουρο γιά τόν ἄνθρωπο πού ζεῖ μακριά ἀπό τήν ΟΔΟ, εἶναι ὁ πνευματικός καί αἰώνιος θάνατος! Γιά ὅλους τούς συνανθρώπους καί ἀδελφούς λυπάσαι. Μά σάν ὁ ἄνθρωπος αύτός εἶναι πολύ κοντά στήν καρδιά σου... "Οταν ὁ ἄνθρωπος αύτός εἶναι μέσα στήν οίκογένειά σου... Εἶναι κόρη σου, γυιός σου, γυναίκα σου, ἄνδρας σου, γονιός ἥ ἀδερφός, τότε ὁ πόνος γίνεται πληγή, πού διαρκῶς αἰμορραγεῖ χωρίς νά ὑπάρχει φάρμακο θεραπείας!"

Κι' ὅμως! Μήπως ξεχνάμε ἥ μήπως κάπου πάνω στήν ἀγωνία μας δέν σταθήκαμε ὅσο ἔπειρε σέ κάποια ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας; Συχνά-πυκνά ἀκούγονται ἄνθρωποι νά λένε μέ μεγάλη σιγουριά: "Ο τάδε εἶναι κύριος. Μοῦ τό ὑποσχέθηκε. Εἴμαι, λοιπόν, παραπάνω ἀπό σίγουρος, πώς θά κρατήσει τήν ὑπόσχεσή του. Δέν ἀνησυχῶ καθόλου".

Κι' ὅμως, "ὁ Κύριος τῶν Κυρίων", ὁ "Ιδιος ὁ Θεός, μᾶς ἔδωσε ὑποσχέσεις! "Εδωσε ὑποσχέσεις, μέσα ἀπό τόν Λόγο Του, σέ ὅλους ἐμάς, χωρίς καμμιά διάκριση. "Υποσχέσεις, πού τό μόνο κίνητρό τους εἶναι ἥ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ! Μερικές φορές, γιά τίς ὑποσχέσεις αύτές, ὑπάρχει καί κάποιος ὅρος. "Αλλες φορές εἶναι ἀπλές, σάν κι' αύτή: "Θά εἴμαι μαζί σας μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου" (Ματθ. 28:20).

Σκοτεινές ώρες γιά τήν οίκογένεια. Οι καιροί μᾶς θυμίζουν τήν έποχή τοῦ Νώε ἡ τά **Σόδομα καὶ Γόμορα**. Στήν κοιλάδα τῶν δακρύων στενάζουν οἱ γονεῖς, γιά τήν κατάντια τῶν παιδιῶν τους ἡ οἱ σύζυγοι γιά τήν ἀμετανοησία τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς τους. 'Ὑπάρχει ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου μας γιά τίς περιπτώσεις αὐτές; 'Ὑπάρχει! Είναι ἡ ἴδια ἡ ὑπόσχεση πού δόθηκε στόν δεσμοφύλακα τῶν Φιλίππων, μέ τό στόμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: "Πίστεψε τὸν Χριστό καὶ θά σωθεῖς κι' ἐσύ καὶ ὁ οἶκος σου" (Πράξ.16:31).

Μάλιστα, φίλε καὶ ἀδερφέ. 'Ο Κύριός μας θέλει νά σώσει μαζί μέ μᾶς καὶ ὅλη τήν οίκογένειά μας. Καὶ μᾶς τό ὑπόσχεται. "Ἐνας είναι ὁ ὄρος πού μᾶς θέτει: "Πίστεψε ἐσύ, κι' Ἐγώ θά κάνω τά ὑπόλοιπα". 'Εάν πιστέψουμε ἐμεῖς σ' Αὐτόν, Αὐτός θά ἐνεργήσει τήν μετάνοια τῶν δικῶν μας, ἐάν ἐμεῖς πιστέψουμε στήν ὑπόσχεση πού μᾶς δίνει.

Μήπως, λοιπόν, δέν ταιριάζουν ἀπελπισίας κλάματα γιά τούς οίκείους μας, πού βρίσκονται μακριά ἀπό τόν Θεό; Μήπως πρέπει γονατιστοί μπροστά στόν Κύριο νά ἀλλάξουμε τήν προσευχή μας; Κι' ἀντί νά λέμε: "Γιατί, Κύριε, αὐτή ἡ κατάντια στόν ἀνθρωπο τοῦ σπιτιοῦ μου;" καὶ νά σπαράζουμε, μήπως πρέπει μέ τή σιγουριά τῆς πίστης στήν ὑπόσχεση τοῦ Κυρίου τῶν Κυρίων, νά Τόν εύχαριστοῦμε λέγοντάς Του: "Κύριε, πάρε στά χέρια Σου τό παιδί μου. Σ'εύχαριστῷ γιά τήν Θεία ὑπόσχεσή Σου. Σ'εύχαριστῷ γιατί θά τό φέρεις στό δρόμο Σου. Πιστεύω σέ Σένα καὶ ξέρω πώς ὅ,τι ὑπόσχεσαι τό κάνεις. Σ'εύχαριστῷ". Μήπως πρέπει, ἐάν νιώθουμε ἀδυναμία στήν πίστη μας, νά Τοῦ φωνάξουμε: "Πιστεύω, Κύριε, ἀλλά δυνάμωσέ μου τήν πίστη" ἀντί νά κλαίμε καὶ νά λυπώμαστε;

Προσοχή, λοιπόν! 'Η ἀπελπισία είναι ἔφεύρεση τοῦ Διαβόλου! "Ἄσ πιστέψουμε, χωρίς καμμιά ἀμφιβολία, στήν ὑπόσχεσή Του καὶ ἄς Τόν εύχαριστοῦμε γιά τό πολύτιμο αὐτό δῶρο, μέ τό ὄποιο συνοδεύει καὶ τιμάει τήν πίστη τοῦ κάθε παιδιοῦ Του. Τό δῶρο τῆς σωτηρίας ὀλόκληρης τῆς οίκογένειας αὐτοῦ πού πιστεύει στόν Χριστό, ἀλλά καὶ στίς Θεϊκές Του ὑποσχέσεις. "Αλλωστε ἡ φωνή τῆς Ἀγάπης Του ἀντηχεῖ γιά δυό χιλιάδες χρόνια τώρα, σάν ἐλπιδοφόρο Θεῖο χάδι σέ κάθε θλιμμένη καὶ φοβισμένη καρδιά. "Μή φοβοῦ, μόνο πίστευε". Τήν διακρίνουμε; Τήν ἀκοῦμε; "Μή φοβᾶσαι παιδί μου, μόνο πίστευε" είναι κι' αὐτή μιά ἐπαγγελία τοῦ στοργικοῦ Πατέρα, σέ δλα τά παιδιά Του!

Πρεσβυτέρα Πηγή Πορφύρη

· Η Εύαγγελική Διδασκαλία

Συλλογίσου, ἀγαπητέ, ὅτι ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ διδάσκαλος τῶν διδασκάλων καὶ ὁ ἵεροκήρυκας τῶν ἱεροκηρύκων. Μᾶλλον ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἔνας καὶ μοναδικός διδάσκαλος, ὥπως ὁμολόγησε ὁ νυκτερινός μαθητής Νικόδημος: "Ραββί, οἴδαμεν ὅτι ἀπό Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος" ('Ιωάν.3:2). Ἀλλά καὶ ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος, μιλώντας στὸ λαό καὶ στοὺς μαθητές Του, εἶπε: ".Τμεῖς δέ μή κληθῆτε ραββί· εἰς γάρ ὑμῶν ἔστιν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός" (Ματθ.23:8). Γι' αὐτό ἦρθε στὸν κόσμο, ὅχι μόνο γιά νά τὸν λυτρώσει, ἀλλά καὶ νά τὸν διδάξει τὴν ἀλήθεια, ὥπως μαρτυρεῖ ὁ Ἰδιος πάλι: ".Ἐγώ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ" ('Ιωάν. 18:37). Καὶ γιά νά ἐπιβεβαιώσει αὐτή τῇ διδασκαλίᾳ ὡς οὐράνιος Πατέρας, μᾶς πρόσταξε ν' ἀκούμε αὐτό τὸ διδάσκαλο- "αὐτοῦ ἀκούετε" (Ματθ.17:5)-, ὅταν μάλιστα δέν διδάσκει μόνο μέ λόγια, ἀλλά πολύ περισσότερο μέ ἔργα!

Τυπολόγισε τώρα, πόσο βαρύ φορτίο σήκωσε ὁ Λυτρωτής μας, γιά νά μᾶς διδάξει τὴν ἀλήθεια! Γιατί, ἐνῷ για τῇ δημιουργίᾳ ὅλων τῶν ὄντων δέν ξόδεψε παρά μόνο ἔνα λόγο -"ὅτι αὐτός εἶπε, καὶ ἐγενήθησαν, αὐτός ἐνετείλατο, καὶ ἐκτίσθησαν" (Ψαλμ.148:5)- ὅμως, γιά νά μᾶς διδάξει τά θελήματά Του καὶ τοὺς θησαυρούς τῆς σοφίας Του, γυμνώθηκε ἀπό τὴν μεγαλειότητά Του, πήρε μορφή δούλου καὶ σχῆμα ἀνθρώπου ἀμαρτωλού - "μορφήν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος", κατά τὸν Ἀπόστολο Παῦλο (Φιλιπ.2:7)-, καὶ μ' αὐτή τῇ μορφῇ ὑποβλήθηκε σέ τόσους κόπους, σ' ὄσους δέν ὑποβλήθηκαν ποτέ οἱ δάσκαλοι καὶ κήρυκες τοῦ θείου λόγου!

Τί, λοιπόν, περισσότερο μποροῦσε νά κάνει ἡ ἄψευστη Ἀλήθεια, παρά νά γίνει, μέ τὴν αὐτοπρόσωπη διδασκαλία Της, καὶ δική μας ἀλήθεια; ".Ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια" ('Ιωάν.14:6). Μέ ποιόν ἄλλο τρόπο μποροῦσε νά δείξει, πώς μᾶς ἀγαπάει ὁ γλυκύτατός μας διδάσκαλος, παρά μέ τό νά ὑποφέρει τόσους κόπους, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἔκει καὶ ὄργωνοντας ὅλη τὴν Ἰουδαία μέ τὰ "Ιδια Του τά πόδια; "Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων... καὶ κηρύσσων τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας" (Ματθ.4:23). Καὶ δέν ἔφτανε αὐτό. Τυπέμεινε ἐπιπλέον καὶ τὴν ἀτίμωση, ἀφοῦ Τὸν ὄνόμαζαν φάγο, οἰνοπότη καὶ δαιμονισμένο, μόνο καὶ μόνο γιά νά μᾶς διδάξει τό δρόμο πού ὀδηγεῖ στή ζωή.

Λοιπόν, ποιά δικαιολογία θά βρεῖς νά πεῖς στὸν Κύριο, πού δέν δέχτηκες τή θεία Του διδασκαλία καὶ δέν φωτίστηκες ἀπό τό Φῶς Του; "Εἰ μή ἥλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἀμαρτίαν οὐκ εἶχον: νῦν δέ προφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἀμαρτίας αὐτῶν" ('Ιωάν.15:22).

"Αγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης